

Hymna českého důchodce

Josef Fousek

Já žen si všímám stále méně
jen na ně juknu po straně
o holi kráčím unaveně
a klouby hřeju ve vaně

Od zrcadel své zraky stáčím
z nich hledí tělo obtloustlé
marně své vrásky zpátky tlačím
jsou v tváři navždy zakouslé

Do údů bolest ze zad stále střílí
artróza křupe v rameni
narozen v rybách, ztrácím síly
mozek mi měkne, vážení

Koňskou mast vtírám do kolena
a Ibuprofen polykám
stín, který potkám, je má žena
proč chodíš tiše, vytýkám

Bylinné vařím hrozný čaj
a žvýkám mátu pepřnou
orchestr bronchů v prsou hraje
když zuby nejsou, netrnou

Gastrogel chodí se mnou v lože
říhám a šeptám, kéž bych spal
zápěstí bolí, ach můj bože
v zahradě kopu kostival

Dietu nečtu v apatyce
v letáku slova varovná
kupuju zábal na Prisnitze
snad karpály mi narovná

Na pihu hledím s nedůvěrou
na slunce pozor, je to tak
mou nízkou penzi neseberou
to co mi stoupá, je můj tlak

Na brýle čekám přes dva roky
na houby nejdu, snad příště
vždyť vidím sotva na dva kroky
nechci dát svou krev pro klíště

Mé tělo žere asanace
jak velká lžíce od bagru
lásky to byla těžká práce
je marné shánět Viagra

Důchod, ten mizí jako voda
Ibalgín, Tramal, Prostenal
do sklenky hnusná jedlá soda
ze žáhy abych nestonal

Ginkgo mi dává žena k jídlu
abych prý paměť lepší měl

kočárek s vnukem zůstal v Lidlu
kde jsem ho včera zapomněl

Až děti řeknou, čas už nyní
v domově starých budu snít
jak byly ženský všechny hezký
a já jsem bez nich nemoh žít

Život je krásnej, ač ho haněj
je krátkej jak knot od svíčky
byl občas zlej však díky za něj
tak nashledanou lidičky